

βασίς είνε φυσική. Οι ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ἔζων έντὸς δασῶν. Τὰ δάση ἐχρησίμευον αὐτοῖς ως ὄρια διαιροῦντα τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἑτέρας κοινότητος. Ὁ ἑγγύς σύνδεσμος δύο ἐννοιῶν παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις Ἰταλοῖς ιδιαὶ φανερῶς ἵχνογραφεῖται ἐν τῇ λαϊκῇ λατρείᾳ τοῦ Σιλβανοῦ, η παράστασις ἢ τὸ σύμβολον τοῦ Ιυλοῦ σινιοῦ τούτου κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ὄφατος, πάντοτε ἐχρησίμευε καὶ πανταχοῦ ως σημεῖον μεθορίων μεταξὺ τῶν χωρίων (ιδ. Budorff Die römischen Eeldmessier I. p. 302). Προσθέσωμεν ὅτι ὁ προτεινόμενος τύπος σύλφα παρὰ τοῦ ἔλλα (σέλφα?) προπλήθεν ως τὸ πύλην ἐκ τοῦ πέλα, τὸ σπυρίς ἐκ τοῦ σπειρόντος κτλ. Οὕτω δύναται νὰ προσθηθῇ τὸ ἑρώημα μηποτε προπλήθεν η ἐννοια τοῦ δάσους (ῦλη σίλβα) ἐκ τῆς ἀρχαῖης σημαδίας τοῦ ὄριου :

Ἐν Πετρουπόλει.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΑΡΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Χιών, πυκνὴ χιών! Δευκὴ η γῆ καὶ ὁ οὐράνιος θύλος καὶ η νεφόδιλης ἀτμόσφαιρα, ἐν τῷ παλλεύνῳ δὲ τούτῳ ἀχανεῖ, τῶν ἀπέναντι ὁρέων αἱ κορυφαὶ μολις ἀμυδρῶς διαχράφονται. Ἡ γῆ παρηκμακεῖα ηδὴ, ὥγει καὶ ἀνανθής, γραῦς νωδὴ καὶ ἀραιόθριξ, κάλλους καὶ δρόσου ἔρημος, περιβάλλεται λευκὴν γαμήλιον ἐσθῆτα, στέφεται ἀντὶ ἀνθῶν ἴτεας κλῶνας, ἀντὶ ἀδαμάντων κρυστάλλους διακλαμπεῖς, νυμφεομένη μετὰ τοῦ γειμῶνος τοῦ λευκόφρους ἐπίστης γέροντος, ὅστις στοργικῶς αὐτὴν περιπτύσσεται· συγή ἀγρία πάνταχοῦ ἀνάστει, ὁ πιτυοκάμπτης δὲ μόνον βορρᾶς βροντῶδῶς πκιανίζει τὸν γάμον τούτον τὸν ὡχρὸν καὶ μελάγχολον. Ὡ γειμών! ὡς ἀμελικτε γέρων, μή, σὲ ἱκετεύω, ἐκτείνεις τὸν βραχίονα καὶ πρός με, περιψύζῃς τὴν κερδίναν μου διὰ τῆς ἐπικρῆς τῆς παγερᾶς χειρός σου, ἀλλ' ἀφεις αὐτὴν νὰ σκιρτῇ ἐπι πλήρης τῶν οὐρανοφεγγῶν σπινθήρων τῆς Μούστης καὶ τῶν ἥδειων ἀναμυνήσεων τοῦ οἰχομένου ἔαρος· καὶ εἴθε, εἴθε διαζύγιον ταχὺ νὰ διαρρήξῃ τὸν στυγνὸν τοῦτον μετὰ τῆς φύσεως γάμου!

὾ Μούσά μου! ἀφεις τὴν ψυχρὰν ταύτην κρυσταλλοστεφῆ χιονόπεπλον νύμφην, καὶ εἰπέ μοι νὰ ψάλω τι ἐκ τοῦ ἔαρος. Ὡ, πόσον, πόσον ηδὺ καὶ ποθεινόν μέσῳ τῆς θυμερᾶς ταύτης ἀπόψεως εἶναι τὸν ἀναμυνήσκηται τις φαιδρῶν ἡμερῶν, ἃς διήγαγεν εἰς λόφους καὶ κοιλάδας χλοιανθεῖς, καὶ νὰ ὀνειρώτητη ρεμβάζων τὴν γλυκεῖν αὐτῶν ἐπάνοδον!

. . . Ἐνθυμούμαxi, ὅτε πέρυσι τὸ γλυκερὸν θάλπος μαίτιδος αἰθίριας ἐπέρρεινε τὸ ἀστυ διὰ χρυσοπέρρου φωτός, ἐκεὶ ἀπωτάτῳ διεσχίνετο μολις τὸ βαθύρρουν τοῦ πόντου κύμα, σαπφειρίζον υπὸ τὸν ἀνέφελον οὐρανόν· ἀλλ' οὐδεμίᾳ θαλερά κορυφὴ δένδρου ἐπέχυνε σκιάν δροσῶδη, οὐδὲν μαριπονούν ρύθμον, οὐδὲ τὸν κρυπτόθινον ἐπλήρου τὸν ἀέρα διὰ τῆς ἀνθομίας αὐτοῦ· ἡ Ἀγούζις, ἡ εὐμειδῆς θεότης, η σπείρουσα μάργαρα δρόσου καὶ ἀν-

θέων πλούσια κάνιστρα ἀνὰ γείρας κρατοῦσα, ἵστατο παρὰ τὰς χαλκᾶς τοῦ ἀστεως πύλας, πλὴν δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ, φοβουμένη πάντως τὴν κονιστάλεαν τύρβην κύτοδ.

Βεβερυμένη υπὸ τὰς μερίμνας τοῦ ἀστικοῦ βίου, ποθούσα στιγμὴν γαλήνης καὶ εὐφροσύνης ἀπείρου μακρὰν τῆς ἀενήσου ταύτης σπουδῆς, ἔτεινα τέρμα τὸν πόδι πρὸς τὴν ἔξοχήν, ἔνθι τὰ πτηνὰ λαλοῦσιν, ἔνθι αἱ αὔραι φιλοῦσιν ηδὺ τοῦ βραδυπλακοῦς ὁδοιπόρου τὸ μέτωπον.

Ἐξέδισκ, ἐπλανήθην ἐπὶ πολὺ, μηδόλως ἀναλογίζομένη ἐπάνοδον εἰς τὴν πόλιν, ητις πόρρω ηδὴ ἀπεῖχε· διέβην ἀτραπούς μακράς, ἀγνώστους, καὶ ίδου προύστιλε πρὸ ἐμοῦ, ὑπεριειμένη φαιδρᾶς κοιλάδος, ἀνθοβρύθης λοφίσκου κλιτύς, ἀληθίες βασιλείειν τοῦ ἔαρος.

Ἐφύλλαζον αἱ αἴγιειροι, αἱ πτερίδεις, οἱ σχοῖνοι, κ' ἡ δάφνη εὐθάδιζε καλλίσκιος, πρασίνη· φαιδραὶ καὶ ἐλαφρόποδες αἱ ἔλαφοι ἐσκίτων, εὐδρόσσους κλῶνας δάκνουσαι τῶν καλλιφύλλων μύρτων.

Ἐγγύς ἐπῆδα ζωηρὰ ἡ αἴτη ἡ κρημνοβάτις κ' οἱ θάμνοι κατεσέοντο εἰς τὰ σκρτήματά της. κ' ὑπὸ τὴν στέγην τῆς δρυδὸς τῆς γιγαντοκεφάλου οἱ ἄρνες ἐπινον νερὸν ἐκρύσκως ειλάλου.

Προσκύνει τότε ἡ μαρφῆ ὥραίς ποιμενίδος λευκόπεπλος ὡσεὶ σκιά ἀγνῆς Ἀμαρυλλίδος· τὴν κόμην της ἐγρύσσωσε νομίζεις ἡ σελήνη, κ' ἐρρόδισε τὴν ὄψιν της χειρὸς τῆς Ἡοῦς ροδίνη.

Ἔτο νεζηνὶς ἀνθηρά· Χιόνη ἐκαλεῖτο· ἂν μέσω "Ηρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφοδίτης ἦτο, τὸ γρυσσὸν μῆλον εἰς αὐτὴν θὰ έδιδεν ὁ Πάρις· τὴν εἶδον καὶ μ' ἐμάγευσεν ἡ ἀφελής της χάρις, τὸ εὐγραμμον, τὸ εὔρυθμον, τὸ εὐσχημον τοῦ κάλλους, ἡ δρόσος, τὸ μειδίχαρα τοῦ μαροβίλου θάλους.

"Ω! εἴθε δύο ὅμικατα νὰ εἶγον ἔτι, κάρη, κ' ἐν θυμυκομῷ ἐν ἐκκατονταύτῳ μετῶν νὰ σ' θέτεωρει· σ' ἡγάπησα δι' ἔρωτος ἀγνοῦ καὶ αὐτομάτου, ὡς ἀγαπῆ δι ποιητῆς τὸ θεῖον ἵδαλημά του.

Καὶ ὅταν ἔτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς οὐρανίους τόπους πάλιν μακρὰν τὸ βῆμα μου τὸ πλάνον θὰ μ' ὀθήσῃ, θέτε δι πονος δι γλυκὺς τὸ ὅμικα μου θὰ κλείσῃ, θὰ λάμπης σὺ εἰς τὸναρ μου, παρθένος ἀργυρόποτους!

— "Ω κόρη! τὴν εἰπον οἰαδήποτε κακὴν ἦς, εἴτε Νύμφη τῶν καλλιφύτων λειμώνων, η Νατίς δροσερὸν ἔχουσα οἰκον τὸν ἔγγυς κυλινδρόμενον ἀργυροκρύσταλλον ρύσα, η Χάρις δι' αἰθερίων πτερύγων κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ· ὁδήγησόν με πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ τερπνοῦ σου λοιρίσκου, εἰν' ἀπολαύσω κ' ἐγώ ἐπὶ σμικρὸν τὰ θεόπλακτα αὐτοῦ κάλλην ἐν οἷς σὺ μακαρίως ἔσει ἐντρυφάς.

Ἐκείνη μοι προσευειδίσασεν ἡδέως, ὡς ἡ Αύγη ἡ ἀνατέλλουσα ἔξαπίνης, η ἡ Φοίβη ἡ κρύπτουσα ἡρέμα τὴν καλλίγρυπσον ὄψιν ἐν τῷ μέσῳ ὥχρῶν νεφελῶν.

— "Ελθέ, μοι εἴπε φιλίως, ἐλθέ, ὡς ἔνη· θὰ σ' ὁδηγήσω πρὸς τὰς συντρόφους μου ποιμενίδας· θὰ πλέξης

μεθ' ήμων στεφάνους ἔξ ἀνθέων, καὶ θὰ μετάσχῃς τοῦ λατοῦ ήμων γεύματος ἐκ λευκοῦ γάλακτος καὶ καρπῶν.

Διὰ γοργῶν βημάτων χλοοτρεφοῦς δορκάδος ἑβάδισε πόδι ἐμοῦ ἡ κόρη, τρυφερὴ τῇ φωνῇ καλοῦσσα τὰς κρημνοθάτιδας αἰγάς της, ἐγὼ δὲ ἡκολούθουν αὐτῇ εὐχαρώς· ὅτε δὲ ἀνηρχόμην τὸν Ἐλικῶνα, γλυκερὰ ἀρμονία τὸ οὖς μου προσέβαλεν ἦν αὕτη τῶν σφριγγῶν παρθενικῶν ὄμάδων ἡ τερψιθυμος ὄδην, ἥν τὸ Ήγέω ἀνεστάπιζεν.

Ανάλθομεν οἴα εἰκὼν ὥραια! κάλλη μαγικὰ στερρῶς ἐγχαραχθέντα ἐν τῇ μνήμῃ μου.

Πυρόγροες οἱ μήκωνες ἐγέλων
τὰς κεφαλὰς προσκλίνουσαι ἀβρῆς,
ἐν τῷ ὡς ἄστα πτερὰ ἀγγέλων
τὰς ἔψαυον αἱ αὔραι εἰλαφρῶς.

Ἄλλος δῆποι φύλλα ἔσκεπτον πλατάκα,
τὴν μειδιῶσαν ἄκραν τῆς ἔκτης,
ἥνει ἐκεῖ δροσθλήτος, ἀκμαία
καὶ οὐρανόγρους ἡ μυστωτίς.

Μακράν, μακρὰν ἀπὸ δρυμῶνς βάθη
περίλυπος συνάμα καὶ τερπνή,
τὰ τρυφερὰ ἀνακυκῶσα πάθη
τῆς ἀηδόνος ἔμελπτ' ἡ φωνή.

ΟΤ εἰς τοῦ πόντου τὰ ἀρρώδη στήμη
ἐπίδηστος ἡ Δεσδέλα ἀοιδός,
εἰς ἀηδόνα θεως μετεβλήθη
καὶ ψάλλει τώρα μυστηριώδης!

Πόρρω εἰς χεῖρας κύπελλον κρατῶν
καὶ τὴν ἀδράν του πέραν ὑπὸ μάλης,
βουκόλος γηραιὸς γονυκλιτῶν
τὰς εὐτρακεῖς του ἔμελγε δαμαλεῖς.

Καὶ παρεκεῖ εἰς χλοανθή νομῆγε,
ὅπου ριάτι διεύθαλλον ὀλίγαι,
ὁ Χρύσανθος, ὁ εὐκομος ποιμήν,
κρατῶν αὐλόν, λευκὰς ἀμνάδας ἔγε.

Πλειάς ἐδῶ παρθένων ἀγλαῶν
ἔλαμπεν ὡς τὰ ἄστρα τῶν Πλειάδων,
κάτω πευκῶν καὶ ἐκ φύλλων πτελεῖσιν
ἐκάθιθη ὁ ἀγνὺς χορός των ἄδων.

Ἔσπαν καλαὶ ὡς ρῦσα τῶν δασῶν,
ἄλλος καλλίστη ἥτον ἡ Χιόνη·
ώς βασιλὶς ἐφαίνετο πασῶν
ἡ μάγος καλλονὴ ἐκείνη μόνη.

Δὲν τὴν ἐφίδνουν ὄμως αἱ λοιπαί·
εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας τῶν λευκῶν
αἱ τρυφεραὶ καὶ εὐγενεῖς ροπαὶ
δὲν καταλείπουν χῶρον εἰς τὸν φθόνον.

Ἐκεῖ μὲν ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιὰν παρὰ τὰς συντρόφους
παρθένους, αὐτὴ δὲ ἐκάθισεν ἐπὶ πέτρας ἐγγύτατα, καὶ
αἱ αἰγάς της στοργικῶς αὐτήν, ὡς τὰ τέκνα τὴν μητέρα
καὶ οἱ νεοσσοὶ τὴν ὄρνιν, ἐκύλωσαν.

Μακρόθεν προσέβαλλεν ἡ θάλασσα γλυκιή, ἀχαντίς,

ἡλιόχρυσος, βαθυκύμων παρὰ τὴν ὅχθην δὲ ἐφ' ὑγρᾶς πέτρας κύπτων γέρων ἐρυθροπάρειος ἀλιεύς, ἐσώρευε τοὺς ἀγρευθέντας ἵχθυς ἐν τῷ κανίστρῳ, ἐν τῷ τάς γυμνὰς αὐτοῦ κνήμας ἔλουν οἱ κυματινόμενοι ἀφροί, καὶ ἡ ποντιάς αὔρα ἀνεκίνει τὴν ὑπὸ τοῦ Φοίβου χρυσουμένην λευκάργυρον κόμην του.

Πέριξ μου οἱ εὐμειδεῖς λευκωνάδες κάρπαι ἕδρεπον ἀνθηκαὶ ἔπλεκον ψιάθους διὰ καλλιδακτύλων χειρῶν, μία δέ τις αὐτῶν, ιασμαστεφής καὶ μελαμβόστρυχος ὡς ἡ Ἀφρογένεια Κύπρις, ἐκόμισεν ἡμῖν βαθυπόρφυρα κεράτεις, ἀπερ ἕδρεψεν αὐτοσπιγμένη.

— Ω ζένη, μοι εἶπον· σὺ νὴ κρατοῦσα λύραν καὶ προσχαρῶς ἀτενίζουσα πέριξ τί σιγζεῖς; ψάλλε τινὰς ἄσμά τι φαιδρὸν ὡς ἡ φύσις, ἥτις κύκλῳ ἡμῶν μειδιάζει· ὑμηνησον τὰ κάλλη τοῦ λευκῶνος, ἥ τῆς ὥραίς Χιόνης, τῆς ἀνάστης τοῦ ποιμενικοῦ ἡμῶν χοροῦ, ἦν, ὅτε τὸ εὔκαρπον θέρος θά πλουτίσῃ τὰ κλήματα διὰ καλλισταφύλων βοτρύων, θά ἀγη τοὺς ἐγγύς ἐρημικὸν ναὸν περικαλλή νύμφην αὐτοῦ ὁ πολύχρονος ποιμὴν Χρύσανθος. Καὶ τότε, στραφεῖσα πρὸς τὴν Χιόνην, ἐμελψίκη οὗτο·

Ἐπάνω σου λαμποκοπεῖ τῆς ἐμορφωδεῖς καμάρι,
τῆς νερότης σπιθεδόλημα, τῆς καλωσύνης χάρι·
καὶ εἰσαι, εἰστο ἀγνὴ καθὼς τοῦ ἥλιου ἥ ἀκτίνα,
τ' ἀγγέλου τὸ χαμόγελο, τῆς παρθενᾶς τὰ κρίνα.

“Ηθελα νάψουνε πουλί, ἀηδόνι ζηλεμένο,
μέσα τοῖτα δάση τὰ λοικερὰ παντοτεινὰ νὰ μένω,
καὶ ὅταν γυρῆς ἵτες λαγκαδῶδες τὸ τρυφερὸν χορτάρι,
νὰ κηλαϊδῶ τὰ κάλλη σου, τῆς νερότης σου τὴν γάρι.
κείνη τοῦ ὄψι ποῦ, θαρρεῖς, ἐπλάσθεις μὲ κρίνα,
κείνα τὰ μάτζα πώλουνε τοῦ οὐρανοῦ ἀκτίνα·
κείνα τὰ γείλη ποῦ θαρρεῖς τὰ φέλησαν ἀγγέλοι,
καὶ τὰ ποτίσανε δροσεῦδε καὶ μαρισμένο μέλι.
καὶ ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο, ποῦ ἵτες μαρφή σου μετάζει
λάμψι τῆς ποιλίας μωσική ποῦ ἵτες ἀηδόνις λημερεζάζει.

“Ηθελ ἀέρι νάψουνε ποῦ νὴ αἰγοῦλα γύνει,
καθε μου φύσημα φιλί· ἵτην ὄψι σου νὲ ἀφίνη
ἢ πεταλούδα χαροπή νὲ κρυφοφτερουγίζω,
νὰ κάθωμαι τοῖτα γείλη σου, ποῦ ρῦσο τὰ νομίζω,
τὸν μόσχο τους νὰ πίνω
καὶ τοῖτανη πάλι νὰ πετῶ καὶ νὰ τοὺς τόνε γύνω!
Νάψουν ρύακι δροσερὸν νὰ σὲ γλυκοποτίζω,
μὲ τὸ κρυφό μου φλίφλισμα σιγὰ νὰ σὲ κοιμίζω,
σῶν πέσης μὲ χαμόγελο νὰ κοιμηθῆς ἵτες πλᾶτη
τῆς φλαμουρῶδες ὅπου ἀνθεῖ μὲ τὴν δροσεῦδε τοῦ Μαΐ.
καὶ ὅταν θεριὴ μεσημερὶὰ τὸν οὐρανὸν φλογίζει
καὶ κομασμένος ὁ ἀετὸς τοῦς βράχους φτερουγίζει,
τὴν ὄψι σου ἵτες κύμα μου νὰ κρυφοκαθεφτίζει,
νὰ βρέγης τὰ μαλλάκηα σου, τὰ πόδια νὰ δροσίζει.
Νάψουνε σπίτια τοῦ ἥλιου νὰ παῖξω τὰ μαλλάδες σου,
ἢ χρυσὸν ἀστρο τὸ οὐρανοῦ νὰ λάμπω ἵτη ματρά σου.
ἢ τὸ χλωριὰ ἀγρυπολύσιο μοῦ ποῦ μαραμένο κλίνει
καὶ γάζα δροσεῦδε ἔνα δάκρυο ὅπου τοῦ στάζεις πίτει.

ἢ νάμουνε, κόρη γλυκελά, ἐγώ δὲ ἄγγελός σου,
ν' ἀπλόνω τὴν φτεροῦγά μου εἰς τὸ προσκέφαλό σου.
νὰ σέβωμαι τὰ κάλλη σου τὰ λευκοσκεπασμένα,
νὰ φιθυρίζω τὸν Θεό μᾶλι προσευχὴ γιὰ σένα !

Μετὰ φαιδρῶν φωνῶν δὲ ὅμιλος τῶν νεαρῶν παρθένων ἀνευφήμησεν ἀπαξῖς ἔτι τὴν βασιλίδα τῆς καλλονῆς, ἥτις, κύπτουσα αἰδημόνως, ἡρυθρία ὡς τοῦ ὄρους ἡ χιών, ὅτε θύγει αὐτὴν ἡ πρώτη λαμπτηδῶν τῆς αὔγης, ἢ τὸ ἀγνόλευκον νέφος, ὅπερ ἡ δύσις ροδοπορφύροι· καὶ ταύτην μὲν, δρέψασαι καλλίδροσα ρόδα, κατεστεφάνωσαν, πρὸς ἐμὲ δὲ ἐπέδωκαν δεσμίδα τίνων, ὡς γέρας τῆς ψῆφης.

— Λάθε, μοι εἶπον, καὶ σὺ ἀνθη, ἀμοιβήν τοῦ φραγμάτως, ὡς ἡ χελιδὼν λαμβάνει κόκκους σίτου, ὅτε τέρπει ἡμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγέλου αὐτῆς τερετίσματος.

'Ἐγώ δὲ εἶπον·

— Χιόνη, γλυκεῖα Δρυάς ! ὡς ροδοστεφής τῶν ποιμενίδων ἀναστα· σύγγρωθι ἀν τὸ ἄμιουσον ἀσμά μου ἦν ἀνάξιον σοῦ· τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας αὐτῶν δὲν εἶναι αἴτιοι οἱ μυρτοστεφεῖς ἀοιδοί, ἀλλ' ὁ Θεός ὁ παρέχων τὰ ἀγλαὰ Αὐτοῦ δῶρα ὡς θέλει ἐκάστῳ. Καὶ ἥδη δὲ τὴς δύσις τῆς ἡμέρας ἀρχεται ἔξελίσσουσα ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὰ λαμπτρὰ αὐτῆς πανοράματα, καὶ αἱ ἀνὰ τὰ ὅρη φωλάζουσαι ἀρκτοὶ αἰλίνουσι πρὸς ὑπὸν ἐν τοῖς ἀντροῖς αὐτῶν, κατέρχομαι πρὸς τὴν πόλιν, οὐχὶ ἀνε λύπης τοὺς ἐκροστεφεῖς ἡμῶν λόφους ἀφίνουσα· ὑμεῖς δὲ εὐδαιμονεῖτε ἡδὲ ἐντρυφώσαι εἰς τὰ τερπνὰ αὐτῶν κάλλη.

“Ω ! χαίρετε δρυμοί καὶ κοιλάδες, χαίρετε κλιτύες εὐκνθεῖς καὶ κελαρχούσατε· ρεῖθρα διὰ ἡδέως διὰ τοῦ φλοίσθου μὲν ἐκχυκαλίσατε· τὴν μακαρίσαν ἡμῶν ἡμέραν, ἦν παρ' ὑμῖν διῆλθον, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς, ἐπερχομένη ὡς μάχης ὄντα, θὰ μὲ φαιδρύνῃ καὶ ἐν μέσῳ ἔτι τῶν χειμερινῶν παγετῶν !

“Ω Μοῦσα ! ἄγε με συγχάναις ἐπὶ τῶν χρυσῶν σου πτερύγων, ὡς ποτε ἡγεις τὸν Θεόκριτον, τὸν καλλιστέφανον ψάλτην, εἰς τὰ χλωρὰ τοπία, ἔνθα ἡ χαρὰ ἀνέστει, ἔνθα τῶν καλλιπορφύρων ρόδων καὶ τῶν ἀρρώνιασμων ἡ ἀγνότης ἀμιλλάται πρὸς τὴν τῶν ἀφελῶν μειράκων καὶ παρθένων, ἔνθα ὁ ζέφυρος δροσωδεστέρας πνοὰς διαχέει, καὶ ὁ οὐρανὸς οἵονει ἀπαστράπτει καθαρώτερον φῶς, ἢ εἰς τὰς πολυθορύσους καὶ κονιορτώδεις ἡμῶν ἀγνάσ· ἐκεὶ τὸ πνεῦμα ἔχει ἐλεύθερον ἀέρα ἵνα πτερυγίζῃ πρὸς τὸν Οὐρανόν· ἐκεὶ εὐμενέστερον ἐπιρρίπτει βλέμμα ὁ Ὑπεράναξ Θεός ἀπὸ τοῦ ὑψηλήσπιδος Θρόνου Του, καὶ οἵονει φιλοστόργως προσμειδιᾷ ἀοράτως προσκύπτων διὰ μέσου χρυσῶν νεφελῶν.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

Τὸ ζῳδιακὸν φῶς.

Καθ' ἔκκστον ἔτος ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ φεβρουαρίου δεκαπενθημέρου ἀρχεται διαχέον τὴν λάμψιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ τοῦ οὐρανοῦ τμῆματος τὸ ζῳδιακὸν φῶς, τὸ προθληματικῶτα τῶν φωτεινῶν τοῦ νυκτερινοῦ οὐρανοῦ φαινομένων. "Αν στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ οὐρανοῦ τμῆμα δύο ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἥλιου, ἥτοι τὴν 7 1/2 ἑσπ. ὥραν, ὅτε ἐκλείπει πᾶν ἔχνος τοῦ σκιδφωτος, θὰ διακρίνωμεν ἐν τούτῳ φωτεινὸν φαινόμενον, ἔχον σχῆμα πυραμιδοειδές, οὗτον δὲ ἡ μὲν βάσις κεῖται ἐπὶ τοῦ ὄρίζοντος, ἡ δὲ κορυφὴ ἐξικνεῖται μέχρι τῶν Πλειάδων, ἀστερισμοῦ, ὃστις τὸ δεύτερον ἡμίσου τοῦ φεβρουαρίου εὑρίσκεται κατὰ τὴν 8^η ὥραν τῆς ἑσπέρας εἰς ὑψός 60° περίπου ὑπὲρ τὸ δυτικὸν τοῦ ὄρίζοντος τμῆμα." Απαξ ὁ φωτεινὸς οὗτος κῶνος σχηματίζων μετὰ τοῦ ὄρίζοντος ἐν ἀρχῇ λίγαν ὀξεῖσιν γωνίαν, κατὰ μάρτιον λαμβάνει διεύθυνσιν ὁστημέραι ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν κάθετον ἐγγύζουσαν, οὕτως ὥστε τότε ὁ ἄξων τοῦ κώνου σχηματίζει μετὰ τοῦ ὄρίζοντος γωνίαν 64 περίπου μοιρῶν. "Αν ὁ ἄξων οὗτος προεκταθῇ πρὸς νότον κάτωθεν τοῦ ὄρίζοντος, θὰ συγκατήσῃ τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ὁ δι' ἡμᾶς δύσας ἥλιος, τούτεστι συμπίπτει μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἴσημερινοῦ τοῦ ἥλιου, ἐκ τούτου δὲ ἐπεταῖ ὅτι ἀπαξ ὁ φωτεινὸς οὗτος ὀλόκληρος συμπίπτει σχεδὸν μετὰ τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, διότι τὸ ριθέν ἐπιπέδον σχηματίζει μετὰ τῆς ἐκλειπτικῆς γωνίαν 7 μόνον μοιρῶν.

"Ἐν τῇ κεντρικῇ Εύρωπῃ ἡ ἔντασις τοῦ ζῳδιακοῦ φωτὸς μόλις ἐξισοῦται πρὸς τὴν τοῦ φωτὸς τοῦ Γαλαξίου τούτου ἔνεκεν τὸ φαινόμενον εἶναι καλῶς ὀρτατόν μόνον κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας καὶ ἀπὸ θέσεων, κίτινες δὲν ἐπηρεάζονται ὑπὲρ τῶν φωτῶν τῶν πόλεων. "Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι ὁ φωτεινὸς κῶνος ἀριστερόθεν μὲν διαχωρίζεται διακερμένως ἐπὶ τοῦ οὐρανού θύλου, ἐφ' οὐδὲν οἱ ἀστέρες φαίνονται ἀκτινοβολοῦντες ὡς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους, ἐνῷ δεξιόθεν τὰ ὄρια τοῦ φωτεινοῦ κώνου εἶναι συγκεχυμένα. Κατὰ τὴν παρούσαν δὲ περίπτωσιν εἰς τὸ φαινόμενον προστίθεται καὶ τὸ ἔξης ἰδιάζον, ὅτι ἔντος τῆς φωτεινῆς ταύτης πυραμίδος οὐ μακρὰν τῆς κορυφῆς αὐτῆς θὰ λάμψῃ μετὰ μικρὸν ὁ πλανήτης Ζεύς, ὃς τις νῦν, ὡς δύναται νὰ παρκτηρίσῃ ὁ ἀναγνώστης, εὐρίσκεται κάτωθεν τῶν Πλειάδων. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μεταβολήν, ἥτις ἐκ τούτου θὰ ὑποστῶσιν ἡ ἔντασις καὶ τὸ χρώμα τοῦ φωτὸς τοῦ πλανήτου τοῦτο σαφηνισθεῖται ἐκ τῶν φωτισμάτων τοῦ πλανήτου ἐρευνῶν.

"Ἄξια ἴδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ εὔρεσις τῆς ἀληθοῦς τοῦ φωτεινοῦ κώνου κορυφῆς. Πρὸς τούτο οἱ ἀστρονόμοι μεταχειρίζονται σωλῆνα ἐκ χαρτονίου, διὰ ταῦτα ἐνδοθεν βεβαμένον διὰ μέλανος χρώματος. "Αν διὰ τοῦ τρόπου τούτου συγκριθῇ τὸ μέρος ἐν ᾧ παρατηρεῖται καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἡ κορυφὴ τοῦ κώνου, ἔξαγεται ὅτι ἡ κορυφὴ καὶ μετὰ ταύτης ὀλόκληρος ὁ φωτεινὸς κῶνος κινεῖται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δύσμας